

OD SKLEPU 7 LETNIKA.

TO številko zaključujemo zopet nov letnik našega lista "Ave Maria" in sicer je to že sedmi letnik.

Ko gledamo nazaj v to preteklo leto, sedmo našega obstanka, vidimo nekatere stvari, o katerih je potreba, da se danes tukaj malo pogovorimo z našimi naročniki in prijatelji.

1. Najbolj bode gotovo zanimalo vse naše naročnike in prijatelje zvedeti, koliko je naš list v preteklem letu napredoval ali je pa morda nazadoval in za koliko.

Z veseljem povemo svojim čitateljem, da nazadovali nismo.

Ali smo napredovali? Smo, hvala Bogu! Število naših naročnikov se je letos pomnožilo. Vendar kakor znano, preteklo leto ni bilo za delavstvo Združenih držav posebno dobro. Nesrečna evropska vojska ni ostala brez nasledkov tudi v Ameriki. V marsikateri naselbini rojaki po cele mesece niso delali in seveda niti centa zaslužili. Zato pa je naravno, da je posledica teh slabih časov občutil tudi naš list. Zato pa letos nismo toliko napredovali, kakor minula tri leta. Veseli smo pa in hvaležni Bogu, da nismo nazadovali, česar smo se bali, temveč se je naše število pomnožilo za nekako 300 novih naročnikov.

2. Da je pa finančno stanje našega lista v kljub slabim časom vendar ostalo tako ugodno, za to se pa moramo v prvi vrsti in največ zahvaliti našim vrlim in požrtvovalnim zastopnikom. Zares ganilo nas je večkrat, ko smo prebirali njih pisma, njih navdušenje za list in za stvar, katero zastopa, ko smo brali njih poročila o težavah in trudih, katere imajo pri svojem delovanju za list, ko smo slišali o žrtvah, katere morajo prinašati za svoje navdušenje in prepričanje.

Prosimo Vas pa, da nam ostanite zvesti še nadalje, da nam pomagata pri našem delu za dobro stvar. Drugim slovenskim listom se gre za "business," so trgovaška podjetja, kjer je plačan urednik, upravnik, kjer delničarji dobivajo dividende. Pri nas je urednik zastonj, ne dobi niti centa, upravnik dela zastonj. In koliko bi imelo listu preostati, gre vse za dobre namene, namreč za vgojo slovenskih dečkov,

katere imamo v zavodih Sv. Jožefa v Collicoon, N. Y., da bodo kedaj slovenski misijonarji med Slovenci v Ameriki in pa za olepšavo lista.

Zato je delovanje za naš list plemenito narodno delo in pa delo za Boga. To naj zlasti navdušuje naše zastopnike, da bodo tudi nadalje navdušeno delovali z nami za naš verni slovenski narod v Ameriki.

3. Dalje se moramo zahvaliti za naklonjenost tudi vsem našim naročnikom, ki so nam ostali stanovitni in si tudi letos pritrkali dolar in ga žrtvovali za dobro berilo, za list "Ave. Maria."

Pripomniti pa moramo s žalostjo, da pogrešamo v imeniku naših naročnikov še marsikako ime, katerega bi ne smelo manjkati. Posebno — povemo kar odkrito, — pogrešamo še marsikako ime č. slov. duhovnika, ki je tukaj v Ameriki, ki je soodgovoren za žalostne verske in moralne razmere med našim narodom po Ameriki, ki bi moral, če ne za se, list naročiti vsaj za to, da podpira dobro stvar. S žalostjo javno potožimo, da imamo komaj dve tretini slov. duhovnikov med svojimi naročniki.

Prva leta nismo niti pričakovali, da bi imeli vse slov. duhovnike med svojimi naročniki. Toda po sedmih letih velikih žrtev in težkega dela za skupne koristi celokupnega slovenskega naroda v Ameriki pa smo prepričanja, **DA SMO ZASLUŽILI** in ob jednem, da je **DOLŽNOST VSAKEGA KAT. ZAVEDNEGA SLOVENCA**, naj bo duhovskega ali svetskega stanu, da se nam pridruži, da nam pomaga, zlasti pa, da naš list z naročnino podpira.

4. Preteklo leto smo storili velik korak naprej, da smo začeli z lastno tiskarno, kjer moremo vsa manjša tiskarska dela izvrševati. Prihodnje leto bi radi ti skarno toliko spopolnili, da bi tudi večja dela, kakor koledar in knjige doma tiskali. Na ta način bi mogli za iste stroške dati vsaki mesec še enkrat toliko strani, kakor dosedaj. To bomo pa zmogli le, ako bi se letošnje leto pomnožilo število naročnikov vsaj za 1.000. — Entisoč, — kaj je to? Ako bi nam samo vsaki tretji naročnik pridobil še enega, pa jih bode toliko. Ali je to nemogoče? Ne! Mogoče je. Samo malo dobre volje in navdušenja je treba.

Zato, dragi naročniki, na delo!

5. Da pa navdušimo svoje naročnike in prijatelje k marljivemu delu, zato razpisujemo sledeče nagrade:

1.) Kdor nam pošlje vsaj 25 novih celoletnih naročnikov, mu damo polovico nabrane naročnine t. j. \$12.50.

2.) Kdor nam pošlje 20 novih celoletnih naročnikov, dobi 40% t. j. \$8.00.

3.) Kdor nam pošlje 10 novih celoletnih naročnikov, dobi 30% t. j. \$3.00.

4.) Kdor dobi 5 celoletnih novih naročnikov dobi 25% t. j. \$1.25.

5.) Kdor nam pošlje enega novega celoletnega naročnika dobi eno knjigo Spilmanovih povesti.

Čas za te nagrade je do 1. marca. Naročnina mora biti plačana za celo leto. Naročniki morajo biti novi.

Prijatelji na noge! Potrudite se! Poskusite, morda bode šlo! Kdor nič ne poku-si, nič ne doseže!

6. Nadalje se moramo zahvaliti vsem našim dopisnikom in sotrudnikom, ki so nas podpirali s peresom. Tudi tem srčna hvala in iskren "Bog plačaj." Prosi-mo, ostanite nam zvesti tudi prihodnje leto.

Ako imaš zmožnosti, vzemi pero v roke in piši. Nihče naj se ne boji, češ, sla-bo pišem. Ne znam pravilno slovensko pisati. Nič, urednik bo rad in z veseljem

popravljal napake. Samo piši! Poglej, pridigarja, ko pridiga, govori največ navadno 500 do 1000 ljudem. Kdor pa piše v Ave Maria, podučuje, svari in navdušuje, pridiga najmanj 3000 naročnikom, 5000 pa, kateri list bero. Imaš kako krasno misel, napiši jo in jo nam pošlji. 8000 rojakov se bode morda pri nji ogrelo. Tisk, častnikarstvo je dandanes moč, sila, ki vse druge premaga. Kdor ima tisk, je gospodar sveta. Zato, katoličani, skrbimo, da bode tisk naš.

Tako, pojdemo sedaj v novo leto, v osmo našega obstanka vsi skupaj z novim navdušenjem, z novo požrtvovalnostjo. Uredništvo in upravištvo ima že velikanske načrte skovane za prihodnje leto. Ali jih bomo dosegli? Pomagajte nam! Zastopniki, z novim letom v novo navdušeno de'lo, naročniki enako, sotrudniki enako!

Ako se bomo tako krepko združili: urednik, upravnik, zastopniki, naročniki, sotrudniki, kako velikansko moč bomo reprezentovali in koliko bomo lahko dosegli za naš mili slovenski narod v Ameriki.

Vse mogoče bode nam storiti

Ako združimo moči!

K sklepu pa vsem našim naročnikom, zastopnikom in sotrudnikom prav veselje in srečne praznike z obilnim blagoslovom od Boga.

UREDNIK.

Socijalizem v luči zdravega razuma.

(Konec.)

10. Sklep.

SOCIJALISTIČNE nade o bodoči "rdeči" državi se tako dolgo ne bodo uresničile, dokler bodo socijalisti risali in slikali svoje bodoče državljane take, kakor v resnici ljudje niso in nikoli ne bodo.

Socijalist ne vzame človeka kakoršen je, ampak kakoršnega si on želi, kakor si ga on predstavlja.

Socijalist fantazira o svoji bodoči državi, toda življenje je silno realno.

Socijalist pravi, da v njihovi državi ne bo zločincev, toda življenje nas uči drugače, da so bili namreč zmiraj med vsemi stanovci zločinci, tudi med bogatimi, ki so imeli vsega dovolj.

Socijalist pravi, da v prihodnji državi ne bo lenuhov, ker bode vsak rad in z veseljem delal, toda vsakdanje življenje in skušnjava se smeje tej trditvi, ker je zmiraj mnogo ljudi na svetu, ki rajši stradajo, kakor da bi delali.

Socijalisti trdijo, da bodo pod njihovo vlado vsi ljudje srečni, toda zopet nas skušnjava uči, da ni trajne sreče na svetu, da ni popolnoma srečnega človeka na zemlji, saj še milijonar in kapitalist imata svoje križe in težave, saj tudi pod bogatino streho ni zmiraj zadovoljnost doma.

Socijalist trdi, da bo zakonsko življenje izboljšano vsled proste ljubezni in vsled neomejene ločitve zakonov, toda zopet nas skušnjava uči, da temu ni tako, ampak da je tam najbolj razdrapano družinsko življenje, kjer so zakonske vezi najrahljeje, kakor na pr. na Francoskem. To neurejeno družinsko življenje upliva tudi pogubonosno na zarod, kar nam tudi žalostno kaže Francoska, kjer je vsako leto manj rojstev.

Socijalist pravi, da ljudje ne potrebujejo Boga in strahu pred hudičem in pekлом, da ne potrebujejo nebes, da si bodo vstvarili nebesa tu na zemlji, toda zopet nas uči zgodovina, da ljudstvo brez vere propada, da so slučajni v človeškem življenju, ko človek ne more nikjer drugod najti tolažbe kakor edino v veri; ko bi človek obupal, ako bi ga ne zadržavala živa in

trdna vera v Boga, pravičnega, vsemogočnega, in pa trdno prepričanje, da po tem življenju pride drugo, čas odgovornosti, kazni in plačila.

Ugovarjaj socialistu kolikor hočeš, on ti bo vedel odgovoriti na vsak tvoj ugovor zato, ker on ne računa s človekom kakoršen je, ampak kakoršnega si on slika.

Zato pa ostane socialistična teorija, ki se nikoli ne bo uresničila, kakor se ne more uresničiti nobena prazna teorija, ki je proti zdravemu razumu, ki govori proti zgodovini in proti človeški naravi.

Zato se je pa tudi ponesrečil še vsak poizkus začeti kje kako malo socialistično državico ali občino in jo vsaj za nekaj časa vzdržati in tako pokaziti opravičenost socialističnih idej.

To pa zato, ker delajo socialisti račun brez krčmarja, to je brez človeka, brez upoštevanja človeške narave, brez praktične podlage.

Naj nihče ne pride na pr. z izgovorom, da imajo v Idriji na Kranjskem socialista za župana, in da gre dobro gospodarstvo. Župan je socialist, toda postave niso socialistične, občinski zakoni so ravno taki, kakor v vsaki katoliški občini. Drugače bi pa bilo, ako bi začel idrijski župan vladati po socialističnih postavah, potem bi se pa celo gospodarstvo kmalu sesulo, kakor se je še povsod, kjer so socialisti upeljali za poskušnjo svoje postave.

V samostan stopijo ljudje prostovoljno, brez siljenja, in to ljudje pobožni, ki čuti-jo v sebi poklic za samostansko življenje, ki vedo naprej, kakim postavam se bodo morali pokoriti, in ki lahko zunaj ostanejo, ako hočejo, in vendar se pripeti, da nastanejo celo v samostanih nesporazumljenja med posameznimi člani, slučajni nepokorščine i. t. d., ker smo ravno vsi ljudje s človeškimi pomanjkljivostmi.

Kako bi bilo pa še le v socialistični državi, kjer bi morali vsi ljudje biti prisiljeni v socializem, dobri in slabi, ki bi imeli poklic za socialiste, in ki bi ga ne imeli; in to bi ne bila le majhna skupina mož, ki se prostovoljno zavežejo, da bodo poslušni svojemu predstojniku, ampak tu bi

bila velikanska milijonska država z najrazličnejšimi značaji. Kdo bo verjel, da bi tu ne bilo preprirov!

Ako bi se pa zaradi vsake nepokorščine dannadan kaznovalo, kje pa je potem tlikokrat obetana svoboda, potem bi bilo pa slabše kakor je zdaj.

Pač pa bi bilo pravično, da bi imela vsaka država delavski urad, ki bi urejeval na popolnoma pravičen in nepristranski način razmerje med delavcem in delodajalcem, med delom in kapitalom.

Opraviti bi se moralo enkrat za vselej delo neodraslih, ponočno delo žensk in pa čezurno delo možkih.

Kapitaliste naj bi se potom postav prisililo, da bi delavca pošteno plačali, da bi z delavcem ravnali kakor s tovarišem in sopomočnikom pri delu in ga ne imeli za sužnja ali za stroj, ki se sme vreči med staro šaro, kadar se obrabi.

Naj bi država skrbela in upeljala zavarovanje delavcev za starost, da bi delavec z jasnim in upolnim očesom zrl v bodočnost, na svoja stara leta, da bi ne trpel pomanjkanja, ko ne bo več za delo, da bi ga solnce njegovega življenjskega večera blagodejno ogrevalo.

Toda socialistične utopije se ne dajo uresničiti.

Pač pa je koristno in prav, če se delavci združujejo v delavska društva, unije, organizacije, kjer se zavarujejo proti izkoriščanju od strani kapitalizma, kjer se vodi in regulira delo, tako da lahko vsak marljiv in deloljuben delavec dobi sebi primerno delo in tudi sorazmerno plačo.

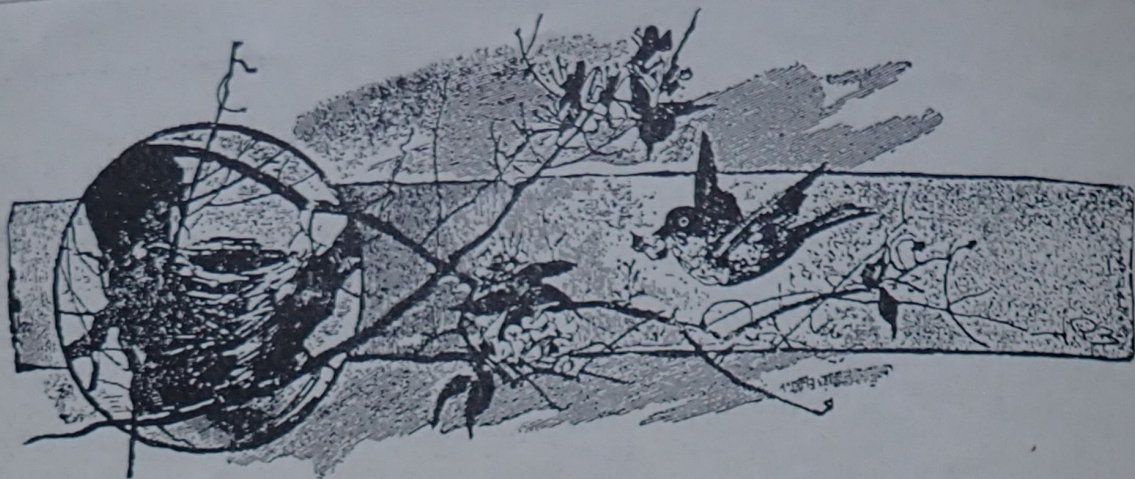
Taka stroga delavska strokovna društva odobruje vsak pameten človek.

So pa taka delavska društva čisto kaj drugega kakor socializem, katerega vsaka druga beseda je far, hudič, ni Boga, i. t. d.

Tudi štrajk je dovoljen, in ga odobruje tudi krščanski nazor, ako je upravičen in se potom njega delavstvo brani proti izkoriščovanju od strani kapitalizma. Dobro organizirani in upravičeni štrajki so že mnogo dobrega izvojevali za delavca.

Rojstvo Gospodovo.

Za napačnimi cilji.

(Konec.)

Tri leta so potekla v večnost kakor hitro deroča voda, od kar je odšel naš Ivan v Ameriko. "Hitro bom zaslužil potrebno svoto, potem pa nazaj!" to je bila misel, s katero je stopil na novi svet v New Yorškem pristanišču.

Naprej je ostal nekaj mesecev v New Yorku pri svojem sorodniku. Toda vse poizvedovanje po delu je bilo zastonj. Ni mogel dobiti ničesar, kar bi bilo zaenj.

"Kaj bodem postavil tu po New Yorku. V Minersvillu, Pa., imam znance. Tem bodem pisal."

Takoj bodeš dobil delo, samo pridi," mu je prijatelj odgovoril in Ivan je odšel v novo premogarsko naselbino v Pa.

V Minersvillu ni bilo veliko Slovencev. Kakih dvajset družin in morda krog trideset samcev je zašlo sem. Zaslužili so precej dobro in tudi delalo se je s polno paro. Kaj čuda, da bi bil Ivan tu popolnoma zadovoljen in tudi jame, bi se kmalu privadil.

Le ena reč mu ni bila všeč: cerkve ni bilo v Minersvillu. Več kot deset milj daleč je bila najbližja kat. cerkev. Ivan je bil pa veren mladenič, do tedaj še nepokvarjen. Kako mu je bilo težko, ko je prišla prva nedelja, pa ni mogel k sv. maši.

"K sv. maši?" se mu je začudila gospodinja, ko ji je o tem potožil. "Beži! beži! Naj nismo zato v Ameriko prišli, da bi v cerkev hodili. Če le morem grem za veli-

konoč k spovedi in sem takrat tudi pri maši! Kje pa more človek v Ameriki toliko v cerkev hoditi."

Ko je bil čas iti k sv. maši, ga ni strpelo. Šel je v svojo sobo, se zaprl in molil iz molitvene knjižice mašne molitve. Pod njim v "parloru" je pa gospodar z ostalimi "bordarji" igral karte pri "pajntu" jačmenoveca. Razločno je slišal njih pogovore, njih kletvice, udarjanje kart po mizi. In bilo mu je težko. Kaj takega ni bil navajen. Skoro je imel solze v očeh in žal mu je bilo, da je prišel v Ameriko.

Drugo nedeljo ga pa ni strpelo, da bi bil ostal doma. Oblekel se je, sedel na karo in se odpeljal k sv. maši.

Sv. maša se je začela, irski duhovnik je maševal, ki je bil župnik tega kraja. Že v New Yorku je videl, kako se v Ameriki ljudstvo spodbudno obnaša v cerkvi. Tu je bil med samimi Irci, se mu je pa še bolj dopadlo. Po evangeliju je bila pridiga. Ivan je sedel in poslušal, pa nič razumel. Vlekel je na ušesa, vlekel, pa nič. Slišal je glas, pa niti ene besedice ni razumel. In zopet se je začutil samega sredi polne cerkve.

"Le kaj mi je bilo, da sem šel od doma", tako nezadovoljen sam s seboj in s celo Ameriko je šel iz cerkve.

"Tukaj pa ne bodem dolgo," je sklenil. Šel bom v Cleveland, kjer je slovenska župnija. Kaj mi pomaga par centov več, ako jih tukaj zaslužim, ko pa ni cerkve."

Na stanovanju je bil pri rojaku in znanca Petriču, ki je bil iz sosedne vasi. Z njim je stanovalo pri Petriču, še šest drugih slovenskih "fantov", to se pravi dva fanta in trije oženjeni "fantje", ki so pustili družine doma in prišli sem zaslužiti ameriških dolarjev.

Tudi tukaj med njimi se je čutil Ivan silno osamljenega. On na kaj takega ni bil navajen. Molili niso nikdar in nihče, ne pred jedjo, ne po jedi. Gospodar je sedel k mizi in začel jesti in njegov zgled so posnemali drugi. Še celo gospodinja je razdelila obed med otročiče v kuhinji, pa nikdar ni videl, da bi se prekrizala. Kako mu je bilo to tuje.

Tudi se je jako veliko pilo. Bilo je v letu malo sobot, da bi ga skoraj vsi ne imeli v glavi več ali manj. Enako je bilo tudi v nedeljo.

Pogovori, katere so imeli, so bili nenavadno surovi. Ivan ni bil angel in tudi kak "tercijal" ni bil. Včasih so tudi doma fantje kako zakročili, ki je bila bolj "fantovska". Toda tu je pa čul opazke, da je s početka zarudel.

Kako je doma rad prebiral svoje katoliške liste in pa svoje stanovske, n. pr. "Mladost" i. dr. Tu je pa videl na mizi same socijalistovske, protiverske ali veri vsaj neprijazne liste. Tudi to se mu ni dopadlo. Vse te okoliščine so se mu v začetku začele studiti in njegova nepokvarjena mladeniško ponosna duša je kričala po spremembi: "Ivan, proč od tod! Proč od tod! Tu se bodeš zgubil in bodeš kmalu sam tak, kakoršni so ti". In res se mu je po štirih tednih bivanja tako vse pristudilo, da je sklenil iti v Cleveland. Pisal je svojemu prijatelju v Cleveland, ki mu je obljubil pomoč pri iskanju dela. In odšel je.

Kako je bil Ivan vesel prve tedne v Clevelandu, ko je mogel v cerkev, ko je čital tudi dobre poštene časnike, ko je bil tudi na šolski veselici v dvorani sv. Vida. Kakor doma se je počutil. Toda hodil je za delom tri tedne, štiri, nič! Kamor je prišel so mu rekli naj pride drugi teden vprašat. Tako je porabil ves pri-

služeni denar, katerega je prihranil v Minersvillu. Slednjič dobi delo v železni livarni. Zaslužek je bil majhen, delo težko. Novo razočaranje.

V tem pa dobi od matere pismo, ko ga vprašuje, če je že kaj zaslužil, da bi poslal. Treba plačati posojilo i. t. d.

Pismo ga je zbodlo. Ali naj odpiše materi, kako je in da mu je žal, da je v Ameriko prišel? Ne! Preponosen je bil zato. Mislil in mislil je.

"Saj nismo prišli sem v Ameriko, da bi tu v cerkev hodili", brnele so mu besede Petričeve gospodinje iz Minersvilla. "Tu v Clevelandu res lahko v cerkev hodiš," šepetal mu je skušnjavec, "toda poglej zaslužek! Poglej težko delo!"

"Počakaj," mu je govoril drugi glas vesti. "Potrpi za nekoliko mesecev, da se malo privadiš Clevelandu. Išči, saj bodeš dobil kako boljše in lažje delo. Poglej koliko tisoč Slovencev dobro tukaj zasluži."

In počakal je še en teden. Toda nič ni mogel zvedeti za kako boljše delo.

"Vidiš, tu hodiš v cerkev, pa nič nimaš! V Minersvillu nisi mogel v cerkev, pa koliko si zaslužil!"

"Saj nismo prišli v Ameriko, da bi v cerkev hodili..." oglasil se mu je zopet zapeljivi glas Petričeve gospodinje v spominu.

In premišljeval je, kaj bi storil.

Sedaj, pa še mati prosijo, da bi jim kaj poslal.

"Ivan, jaz grem kam proč iz Clevelanda. Tu se premalo zasluži pa preveč zapravi," nagovori Ivana v saloonu za baro znanec.

"Imaš prav," odgovori Ivan, sam ne vede kedaj.

"Tu se človek muči, zasluži malo, vse tako drago, pa še ti prijatelji."

"Imaš prav!" odgovori Ivan zamišljen. "Saj bi tudi jaz najraje odšel."

"Pojdiva pa skupaj. Jaz imam dobrega prijatelja v Lincoln, Pa., ki piše, da dobim prvi dan delo, ko tja pridem, gotovo bode delo tudi za te."

“All right” in prijatelja sta segla v roke in sklenila, da takoj drugi dan, v nedeljo popoldne odpotujeta.

“Ivan, ne hodi! Spomni se na Minersville! Spomni se na toliko znancev, ki so izgubili vero, z vero poštenje, s poštenjem pa samih sebe.”

“Eh, saj nismo prišli sem v Ameriko, da bi v cerkev hodili”, potolažil je svojo vest z besedami nemarne Petričeve gospodinje in odšel je iz Clevelanda.

V Lincoln je bila lepa irska cerkev in Ivan je tudi parkrat šel k maši. Toda nič več ga ni tako vleklo, kakor v začetku. Prijatelj, s katerim je prišel z Clevelanda, je bil pokvarjenec in potegnil je Ivana za seboj.

“Beži! Beži! Kaj bodeš hodil v cerkev! Kaj bodeš f..... nosil denar! To je vse humbug.”

V Ivanu je se sicer vse upiralo takemu življenju. Vsi nauki dobrega g. župnika so mu prihajali v spomin. Toda vpljiv novih naukov, katere je dobil tukaj, zlasti pa še slabi zgledi so kmalu zadušili vse te dobre nauke.

“Sem smo prišli, da kaj zaslužimo,” si je mislil. Mati tudi hočejo, da jim pošljem.”

In tako je v dobrem letu postal iz vernega, poštenega slovenskega “Orla” najprej verski mlačnež, potem ponočnjak, potem pa — propalica in koj za tem pa seveda “rdečkar”.

V njegovem brezverskem življenju in delovanju so ga pa podpirala zlasti materina pisma, ki so se začenjale in končevala vedno le s “pošlji nam kaj”. — “Materi moram poslati, da izplačamo dolg, potem pa šel domov, doma bodem pa zopet drugače živel”, si je mislil. Pri tem je pa padal naglo od hudobije do hudobije.

* * *

Tri leta so pretekla, od kar je Ivan prišel v Ameriko. Kdor ga je poznal preje in ga je videl sedaj, ta ga več ni mogel spoznati. Preje bel obraz, z nedolžnimi potezami, je zardečil od obilno zavžitega “ječmenovca” in “whiskeya”. Oči, prej čiste in jasne, so postale motne in solzne

od ponočevanja. Poteze na obrazu so se skremžile, nepošteno življenje mu je utisnilo svoj pečat in svoje nasledke.

Sedaj dela v Franklin, O. še vedno v jami. Zaslužil je veliko, toda imel ni nič. Kolikor več je zaslužil, toliko več je zapil.

Domov že več kot leto dni ni pisal. Ko je začel opuščati vero, sv. mašo, ko se je začel udajati napačnemu življenju, je začel ob jednom pozabljati tudi na dom. Novi nazori in novo prepričanje mu je delalo prejšnje prepričanje smešno in poniževalno. Takrat, doma je bil “še v temi,” sedaj je razsvetljen z rdečo lučjo slovenskega socializma. Zato tudi ni rad prebiral materinih pisem. G. župnik mu je parkrat še pisal, pa ni mu več odgovarjal.

Mati je hotela, da bi ji kaj poslal. Kako naj ji pošlje, ko še sam za se nima dosti. Da bi se izognil vsemu, je odšel iz Lincolna v Franklin, toda nikomur ni dal svojega naslova.

Mati doma je prejkotala cele dneve za njim. Pisala mu je zopet in zopet. Toda nobenega odgovora ni dobila. Zadnja pisma so prišla nazaj z opazko, da se je “preselel, naslov neznan.”

“Vidite, mati. Ali Vam nisem pravil? Ali nisem svaril, da ga nikar ne pustite z doma?” je očital župnik materi.

“Kdo si je pa to mislil?”

“Da, hoteli ste le donar, sedaj pa imate!”

In mati je jokala, da bi se kamenu smilila.

Ivan je pa živel dalje, kakor je začel. Njegovo življenje se je samo toliko spremenilo, da se je oženil in živel zelo nasrečeno s svojo ženo. Pil je kakor preje, zane-marjal dom. Žena ga je svarila. Toda on je ni poslušal.

Neki pondeljek zjutraj, ko je komaj dobro prespal nedeljsko pijanost, šel je zopet kakor po navadi na delo. Bil je še ves ometen in na pol pijan in ni posebno pazil pri delu, podsulo ga je in mu zdrobilo obe nogi. Prinesli so ga v bolnišnico, kjer so mu sicer nogi zopet narav-

mali, toda nič več ni mogel hoditi, bil je pohabljen za vedno.

Zahteval je od kompanije odškodnino 10.000 dolarjev. In najel si je odvetnika, da bi prisilil kompanijo, da mu plača to svoto. Toda takoj prve priče so že izpovedale, da je bil na pol pijan, da je bila samo njegova nepaznost vzrok nesreče, zato mu je odvetnik svetoval, naj se raje z lepo poravna s kompanijo, ki mu je res dala \$2.000.

Kaj pa sedaj? Ima ženo, dva otroka, pa pohabljen in za vedno nezmožen za vsako delo. Dve tisoč dolarjev ima, in kaj je to?

In tako je nekoč Ivanova mati ravno

prišla s polja, ko se pripelje pred hišo voz in iz voza stopi tuja ženska z dvema otročičema. Za njo se pa z veliko težavo skoplje pohabljen človek, ki gre ob dveh palicah v hišo.

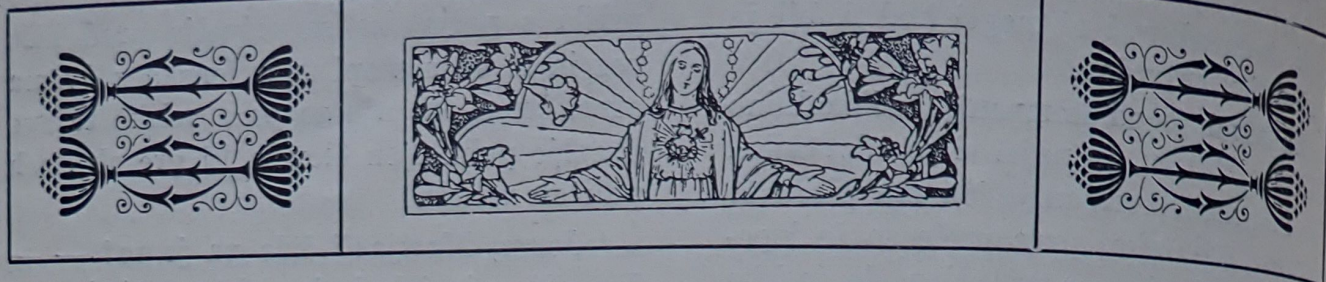
— "Jezus, Marija!" kdo pa je to? — "Ivan!" — in jokaje je objela mati sina po dolgih letih.

"Mati, zakaj nisem poslušal g. župnika, ki mi je branil v Ameriko?"

"Da, zakaj sem ti svetovala. Kaj imamo sedaj od tega?"

"Šel sem po denar, pozabil zaradi denarja Boga in vse — in sedaj kaj imam? Da, šel sem za napačnimi cilji!"

SLOVENSKO DEKLE.

Koristi Marijine družbe.

Ž njo vred so mi došle vse dobrine. Modr. 7. 11.

Z vso pravico govori dobra Marijina hči besede Modrosti: Ž njo vred so mi došle vse dobrine. Po Marijini družbi namreč prejema neprecenljive dobrine. Zato tako rada prihaja k mesečnim shodom, da v družbi s svojimi tovaršicami počasti nebeško Mater, da poje njej v čast in posluša besede o njeni slavi.

Dobra Marijina hči ljubi Marijino družbo ta pa jo varuje, da živi pošteno mej ljudmi in dopadljivo Bogu. Še bolj bi pa vsaka družbenica cenila in ljubila Marijino družbo, ako bi spoznala kolik blagoslov in kolike dobrine deli Marijina družba svojim udom. Na Marijino družbo so verne opozarjali poglavarji sv. Cerkve, rimski papeži in s tem izražali željo, da bi se kristijani vdeleževali njenih dobrot.

Vsled njihove besede so se Marijine družbe hitro ustanovile po širnem svetu in prinašajo neprecenljive koristi že nad tristo let — od njih početka.

Kakšne so te koristi?

Razložil bom te koristi, da jih boste spoznale in tem bolj cenile in ljubile Marijino družbo, katera jih vam naklanja.

Prva korist je **posebno varstvo Matere božje**. To posebno varstvo Matere božje je vam, ljubljene družabnice, zagotovljeno, ker ste se ji posebno posvetile. Na dan sprejema v Marijino družbo ste vstopile pod njeno zastavo. Pred oltarjem ste se ji posvetile, da bi ji vedno in zvesto služile: izbrale ste Marijo za svojo gospo, zavetnico in mater. Sklenile ste, da boste skrbele po svojih močeh, da ji bodo služili tudi drugi. Prosile ste jo, da bi vam na strani stala pri vseh vaših delih in vam izprosila

milost, da bi jo nikdar ne žalile ne njene-ga Sina, ne v mislih, ne v besedah, ne v dejanju ter vam bila na strani ob vaši smrtni uri.

Marija pa, ki se ne da prekositi v velikodušnosti, je vam obljubila velike milosti, ki so povedane v posvečenju. Marija je vas sprejela mej število svojih služabnikov, mej svoje posebno ljube otroke. Vaša ime-na so zapisana v njenem Srcu in vaše čelo je bilo zaznamenovano, da ste njej posebno posvečene, kar vas odlikuje pred drugimi kristijani. — — Marija je vam obljubila svoje posebno varstvo in pomoč pri vseh vaših delih in nevarnostih. Slednjič vam je Marija obljubila, da vas ne bo zapustila ob vaši smrtni uri, ampak vam bo na strani stala in vas branila pred sovražnikom v vašem zadnjem boju.

To posebno varstvo je vam obljubljen kot članicam Marijine družbe kot Marijinim otrokom. Ali je še treba omenjati, da je ta Marijina obljuba najboljše zagotovilo vašega zveličanja? Saj pravi sv. cerkveni učenik Anzelm: "Nihče, ki k Tebi o Marija pribeži in kogar varuješ ti, se ne pogubi."

Druga korist Marijine družbe je **bramba zoper strasti in zapeljevanje**. O, da vam ne škoduje toliko popačenje, ki je dandanes vsepovsod, je pač treba mogočne brambe in pomoči. Zdaj ni več tistih časov, kakoršni so bili v začetku sv. Cerkve, ko so bili kristjani enega duha in enega srea, ko so vsi živeli v mejsebojni ljubezni in hvallili Gospoda. Odkar je sovražnik prisejal ljuliko mej pšenico, se je ljubezen mnogih ohladila in opešala vera in čednost mnogih. Ni čuda, da je čednost posameznika mej svetom v veliki nevarnosti, kjer prevladujejo vsakovrstne strasti in potegnejo

s seboj tako mnoge v pogubo. Zato je mej svetom toliko zanj in nevarnosti za čednost in nedolžnost, posebno še za mladino.

Znotraj se vzdigujejo strasti; zunaj jih podžiga svet s svojim razveseljevanjem in zapeljevanjem. Poleg tega so še pomočniki kot krivi nauki, strah pred ljudmi, prevelika skrb za časne reči, preobila opravila, ki vzamejo človeku čas in voljo misliti na svojo dušo in za njo skrbeti. Kolika povodenj nevarnosti in koliko se jih v nji pogubi! . . . . Toda Bog je v svoji dobroti pripravil zadosti rešilnih čolnov za vse, ki hočejo uiti tem nevarnostim; mej drugimi je ravno Marijina družba, v kateri najdejo verniki gotovo rešitev proti vsem nevarnostim sveta. Da, varno zavetje in najboljša pomoč k zveličanju so Marijine družbe.

To nam potrjuje zgodovina in vsakdana izkušnja. Komaj so se začele Marijine družbe, takoj so se kristjani vsake starosti in stanu v nje spisovali. Kakor ogenj po vasi od hiše do hiše, so se širile Marijine družbe po svetu. Osnovale so se Marijine družbe po stanovih. Vsi stanovi so hoteli biti deležni te sreče. Duhovščina, plemstvo, uradniki, umetniki in učenjaki, trgovci in rokodelci, meščani in kmetje, delavci in posli, učenci in vajenci, vsi so se zbirali okrog bandera Marijinega. Koliko se je v družbah naredilo dobrega večst božjo in Marijino, in zveličanje duš!

V Marijini družbi so se vzgojili slavni in pobožni papeži in škofje, cesarji in knezi, junaki in učenjaki. Pa tudi svetniki kot Vincencij Pavlanski, Frančišek Saleški, Karol Boromej, Lenard Portomavriški, Frančišek Regis, Alfonz Ligvorij, Janez Berhmans, Peter Klaver in mnogo drugih se je posvetilo po Marijinih družbah. Papež Benedikt XIV. je dovolil l. 1751 ustanavljati Marijine družbe tudi za ženske: žene in dekleta. Da so se te s posebnim

veseljem posvečevale in zbirale okolu one, ki je vzor vseh žena, ki je blažena med vsemi svojega spola, se razume samo po sebi.

Marijine družbe so narasle v mogočno vojsko, ki je bila razširjena po vsem katoliškem svetu, obstoječa iz obeh spolov, vseh stanov, rodov in jezikov. Tako se še vedno uresničuje, kar je pela Marija: "Glej, odslej me bodo blagrovani vsi rodovi zemlje."

Zakaj so se pač verni kristijani s tako vnemo vpisovali v Marijine družbe? Zakaj so v njih iskali zavetja in rešitve? Ali ne zato, ker so v njih našli pomoč in brambo zoper strasti, popačenost in nevarnost sveta. In v našem času ali se niso ravno v zadnjih letih, osobito po naši stari domovini toliko razširile Marijine družbe?

Zacvetele so naše trate od Marijinih družb, kakor spomladi, ko poženejo zvončki in trobentice, po prihodu knezofa Antona Bonaventure, čegar geslo: "Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji"! se tem potom najbolje izvršuje?

Da, ljubljene družbenice, Marijina družba je najboljša bramba zoper strasti in nevarnosti sveta; kajti po Marijini družbi je toliko mladeničev in deklet v nevarnostih mladih let rešilo svojo nedolžnost; v Marijini družbi so našli posebno varstvo Marije, ki jih ni zapustila ne v življenju ne v smrti. Zato se zavedajte sreče, ki jo imate v Marijini družbi in z lepim življenjem ter vestnim spolnovanjem družbenih dolžnosti skrbite, da boste vsikdar dobre članice in vredne posebnega Marijinega varstva. Da bi pač te dobrote spoznale še druge Slovenke, ki še niso v Marijini družbi, da bi tudi one mogle z vami govoriti: Z Marijino družbo so nam došle vse dobrine. P. B.

Zopet malo o naših ta rdečih.

Glas Svobode, zloglasni proticerkveni list, katerega izdaja protiverski fanatik Konda, se naprej in naprej bije po prsih in širokoustno baha, da je "edini" pravi slovenski delavski list, da edino on deluje za koristi ameriškega delavstva, da izobrazuje slovensko delavstvo in mu odpira oči. —

Kako ta "edini" pravi delavski list deluje za delavske koristi, izobrazuje svoje čitatelje in jim odpira oči, pokaže jasno št. 90. iz 9. novembra letos.

Ta izdaja ima samo 4 strani.

1. Prva stran: Takoj na vrhu v prvi koloni ima članek, kjer poroča o konvenciji "Amer. Fed. of Labor." Človek bi mislil in pričakoval, da bode tu čital poročilo, kaj se je na tej konvenciji pretresalo, kaj sklenilo v korist in napredek am. delavstva, ali ako se ni nič dobrega sklenilo, ali ako se je kaj sklenilo, kar bi škodovalo delavskim interesom, da bode to javno pribil in povedal protidokaze. Tako bi poročal vsak pošten urednik "poštene-ga" lista, pa naj bode tudi "rdečega."

Vsak pravi delavski list namreč skuša kolikor mogoče širiti zanimanje za pere-ča delavska vprašanja in ako vidi, da se to zanimanje širi, da prodira vedno dalje in dalje v širše sloje človeške družbe, se tega veseli in je ponosen. Mu je pač za stvar.

Ne tako naš "edini pravi" delavski list "Glas Svobode." Več kot polovico kratkega članka je napolnil z praznimi opazkami o "kat. škofih," o "katol. zagrizen-eh," o "coklah," o "trotih" in drugih takih "silno" važnih in potrebnih stvareh za rešitev delavskega vprašanja.

2. V isti koloni zdolaj je članek z napisom "Verski fanatik." Neki revež je zno-rel in v norosti se hotel, vsaj kakor pravi "Glas Svobode", pribiti na križ. Ta čin blaznega reveža je seveda za "edini pravi" delavski list "Glas Svobode" in za "rešitev" delavskega vprašanja tolike važnosti, da je moral priti na prvo stran v prvo kolono, da bi ga gotovo nihče ne prezrl.

3. Druga stran: Na drugi strani je uvodna stran. To uredniki porablajo, da priob-čujejo najvažnejši del lista — uvodne član-ke, ki nekako kristalizirajo glavne misli in prepričanje lista.

Poglejmo "Glas Svobode" to številko! Tu je članek z napisom: "Katoliška cer-kev lovi kaline."

V zadnjem odstavku tega članka piše: "Katoliška cerkev je bila še vedno sovraž-nica delavstva." Kolikokrat je že ponovil tudi besede: "Katol. cerkev ne stori nič za delavstvo." "Katoliška cerkev je na-sprotna delavskim organizacijam" i t. d.

V Chicago so pa katoliki vstanovili po-sebno posredovalnico za delo. Kakor piše sam Gl. Sv. vsaki dan povprečno šestim delavcem preskrbe dobro delo, t. j. na le-to nekako 2.000.

In tu imate "edini pravi" delavski slov-list. Mesto, da bi se veselil tega, da se je katol. cerkev, ta sovražnica delavstva, ki ni dosedaj še nič storila za delavstvo spre-obrnila in zganila in začela delovati, da pomaga povprečno 2.000 delavcem na leto do kruha, pa v uvodnem članku napade to "eminentno" delavsko napravo in se jo-zi, da si katol. cerkev drzne, kaj tacega sto

... za delavstvo. Kje je tu doslednost? Kje je tukaj ljubezen do delavstva?

Ali ni torej očitno, kaj hoče ta list? Ne delavstvu koristiti temveč edino proti veri se boriti. S "frazami" o delavstvu hoče samo pesek metati v oči svojim nevarnim bralcem.

Dragi čitatelj, ti si lačen in strgan. — Tvoj znanec obljubuje, da ti bode pomagal, v resnici pa ne more in le veliko govori. Pomaga ti pa tvoj drugi znanec, katerega tvoj prvi znanec sovraži, in ta ti da obleke in kruha. Ali boš zavrgel ponujano pomoč le zato, ker ga prvi znanec sovraži? Nasprotno! Ti se boš obrnil k temu, ki ti v resnici pomaga. Socijalizem ti obeta pomoč, katol. posredovalnica v Chicago ti pa da pomoč, kdo je tvoj boljši prijatelj?"

In vendar vidi "edini pravi" delavski list v tej posredovalnici tvojo nesrečo, svojo prismojene časnikarske otrobe pa za edino zveličaven nauk.

Kdor ni še popolnoma zaslepljen, kdor le še malo sam s svojimi možgani misli, ta bo takoj spoznal, kam vse to meni in s studom se bode obrnil od takih "edino pravih" delavskih listov.

Tretja stran: Ta stran je navadno posvečena izobrazbi čitateljev. Poglejmo Gl. Svobode! Takoj v začetku strani je dolg, dolg članek z naslovom: "Rimska taktika v Združenih državah," misli seveda na katol. cerkev.

Kaj je tukaj vse sklobasano, mora predsedati vsakemu človeku, ki ima le malo razsodnosti. In to naj bode izobrazba delavstva! Ubogo slovensko delavstvo, ki dobiva tako izobrazbo!

Sicer pa v čast uredniku tega "svetovnega" lista povemo, da je ta članek najbrže samo plagijat, to je ukraden prevod iz zloglasne ameriške časnikarske vlačuge "Manace." Kajti večkrat se je že sam izrazil, da veruje samo v en evangelij še: — v "Menace."

Kakšen je ta list, dokazuje tudi številka 94.

Tu beremo sledeče bogokletje, za katero prosimo odpuščanja vse naše č. čitatelje, da ga priobčujemo. Toda, ker imamo toliko zaspancev med nami, ki nič ne bero in ne vedo, kaj vse piše in počenja, da te vzdramimo, priobčimo dobresedno, če tudi se nam pero upira. Tu beremo strašno bogoskrunske besede:

"Ali si morda moremo misliti večjo neumnost, kakor to, da je samo en bog, da pa sestoji ta bog iz treh oseb, od katerih je eden sam svoj oče, drugi svoj lastni sin, od katerega rodi eden sam sebe od vekomaj in se križa, da se čez tri dni zopet obudi od mrtvih in da se po štiridesetih dneh odpelje k svojemu očetu, kar je on sam?"

In dalje nižje:

"Teologi nam seveda pripovedujejo, da mora služiti "Veličastna slika našega gospoda Jezusa Kristusa" otrokom za vzgled. Toda za take "veličastne slike" se zahvalimo! Mož, (!) ki nas uči, da naj denemo roke v naročje in molimo, ki nas uči, da je pregrešno ako stremimo po dostojnem življenju, mož, ki nam svetuje, nastavitvi levo lice, ako nas je kedo udaril na desno, takega moža ne moremo rabiti za vzgled, vsaj v dvajsetem stoletju ne in v deželi dolarja."

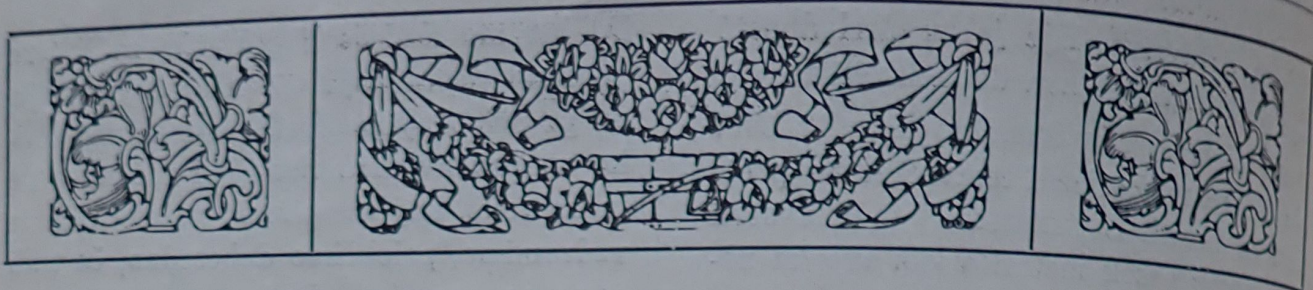
In dalje še strašneje:

"... ako ni njegova lastna mati verovala da je sin božji, kako moremo potem mi to verovati?"

Iz tega strašnega bogokletja, ki se morada še ni tiskalo enako v slovenskem jeziku do sedaj, lahko vsak kat. sklepa, da po vesti ne sme in ne more nihče, ki se hoče imenovati katoličana, kristjana, naročati ta list ali ga čitati. Kdor ga pa naroča, ta smrtno greši in se mora tega greha pri spovedi obtožiti, drugače je njegova spoved neveljavna, bežjeropna. Iz tega tudi sledi, da noben duhovnik ne more dati odveze onemu, ki pride k spovedi, ki naroča ta list in ga čita, ako mu ne obljubi resno, da ga bode odpovedal in nič več ne čital.

Vidite, cenjeni čitatelji, s tako "duševno hrano" pitajo naši rdeči listi svoje uboge ta rdeče baeke. Ali niso v resnici pomilovanja vredni? Kako more človek tako oslepeti, da more to naročevati, plačevati in teden za tednom čitati!

Da, žalostno spričevalo duševne revščine si da vsakdo, kdor bere ali naroča ta list. Rojaki, kogar boste videli s "Svobodo" v roki — pomilujte ga, revež je pomilovanja vreden.

Iz Slovenskih naselbin.

Sv. misijon v Ely in Evelethu, Minn.

Čas sv. misijona je za vsako župnijo čas posebnih in izvanrednih milosti. Ta čas deli Bog milosti, katerih navadno ne deli vsaki dan. Tedaj Bog nekako na stežaj odpre vrata svoje milosti in svoje neskončne ljubezni. To, kar se je godilo v Jeruzalemu in po Palestini, za čas misijona, katerega je dajal prvi misijonar Jezus Kristus, ponavlja se očevidno pri vsakem misijonu.

Tak čas posebne sreče in milosti so imeli meseca oktobra naši rojaki v Ely in v Eleventh, Minn.

Ely je mala naselbina v severni Minn., kjer je svet "zaplankan", kakor mi je nekdo rekel, to se pravi, od koder se ne more več dalje proti severu, proti Canadski meji, ne s železnico, ne po poti, ampak samo skozi temne in skoraj neprodirne gozde. Mestece samo leži jako visoko nad morjem in na jako prijazni in mili višini, tako da se vidi od daleč.

Mestece samo je jako snažno in lepo urejeno, zato se takoj priljubi tujcu, ko ga malo ogleda. Zlasti se mora vsakemu dopasti njega romantična lega in okolica. Zato se takoj prvi dan človek počuti v Ely kakor doma na Kranjskem, kje v prijazni vinorodni Dolenjski. Ko človek stoji pred cerkvijo sv. Antona, ki stoji na najvišji točki mesta in grička, odpira se očesu krasen razgled daleč na vse štiri strani. Vse polno obraščenih gričkov večjih in manjših, se vrsti drug za drugim kakor daleč seže gledalčevo oko. Dolinice med temi grički so zvečine več ali manj zalite s številnimi jezerci, ki dajo celi okolici neko prijetno različnost in prijetnost.

Ely ni stara naselbina. Kakor skoro vsi kraji v tej okolici, tako je tudi na mestu, kjer stoji sedaj Ely, še pred nedavnim časom rasel tisočletni neprodirni gozd, ki je pa zginil in se moral umakniti civilizaciji.

Prebivalstvo mesta Ely je zvečine slovensko in finsko. Drugih narodnosti je več, toda le v manjšem številu. Posebno je hvalevredno, da so si rojaki začeli tako pridno postavljati vsak svojo hišo, tako da je že sedaj velik del mesta, zlasti novejšega, popolnoma posejan s slovenskimi hišami.

Edino, kar je škoda, je to, da se Slovenci bolj ne zanimajo za politiko, da nimajo več ambicije, da bi skušali dobiti v roke vajeti mestne uprave in krajevne politike. To bi marsikomu pomagalo do velikega blagostanja.

Zavedni rojaki imajo tukaj jako hvaležno in rodovitno polje, kjer lahko silno veliko dobrega store s tem, da začno politično probujati narod, ga navduševati, da si vzame državni papir, da ustanove politične klube i. t. d.

Duhovno pastirstvo na Ely oskrbuje naš starosta, častitljivi zlatomašnik Rt. Rev. Monsignore Jos. F. Buh, V. G. Častiti gospod je tukaj v teh krajih že dolga dolga leta, še od takrat, ko so bili tu še sami gozdi, kjer je šel za poganskimi Indijani in jih spreobračal k veri Kristusovi. Ves kraj se je toraj razvijal pred njegovimi očmi in glede duhovnega razvoja ima Monsignore neprecenljive zasluge, katere mu bodo gotovo obilo poplačane v nebesih. Tudi sedaj, dasi že v 83 letu svoje starosti, častitljivi starček vendar še sam, popolnoma sam opravlja celo obilno župnijo, vsako nedeljo dvakrat mašuje, pridiga v

slovenskem in angleškem jeziku, sam uči modeljsko šolo, nekako nad 400 otrok, sam skrbuje vse bolnike in vse druge posle, in poleg tega še hodi vsaki mesec enkrat v svojim ljubljnim Indijanom na kratek misijon. To je nekaj, kar mora vsakdo oblikovati.

Cerkev imajo jako krasno, prostorno in jako praktično stavljeno. Je sicer lesena, vendar jako okusna. Organistovsko službo opravlja g. Bolka.

Sv. misijon je imel Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M. urednik "Ave Maria" in se je začel pri prvi sv. maši v nedeljo 10. oktobra ob pol devetih, in se skončal naslednjo nedeljo 17. oktobra enako med prvo sv. mašo. Verno ljudstvo se je sv. misijona udeleževalo jako povoljno. Pri vsaki pobožnosti, naj je bilo to zjutraj ob petih, ali zvečer, bila je cerkev polna. Zlasti od srede večera dalje je bila cerkev vedno do zadnjega kotička napolnjena. Vse klopi so bile polne, za klopmi in na koru je pa bilo gotovo vsakikrat do 400 mož, ki so morali stati.

Spovednice so bile od srede dalje oblegane, tako da so imeli došli gospodje obilo dela pozno v noč.

Med sv. misijonom je doletela naselbino posebna čast, da jo je obiskal mil. g. škof Trobec, ki je prišel sem iz Greaney, Minn., kjer v tej slovenski farmerski naselbini blizu Gilberta podelil zakrament sv. birme. Visokega gosta se je cela naselbina zelo zveselila in njegova častita navzočnost je gotovo veliko pripomogla k krasnemu vspehu sv. misijona.

V nedeljo, po sklepu sv. misijona, je podelil mil. g. škof skoraj 300 slovenskim otrokom zakrament sv. birme.

Med sv. misijonom je prihitelo več slovenskih gospodov pomagat pri spovedovanju. Tako č. g. Janez Trobec, nečak škofa Trobeca, župnik in Brockway, Minn., ki je predsedel marsikako uro v spovednici, A. Pirnat, do tedaj župnik v Gilbertu, Minn., ki je pa ravno takrat odhajal za daljavo iz Gilberta v Pittsburško škofijo, je prideljen kot misijonar takozvani "Mission Band" Obama, predsedoma

srčna hvala za obilni trud. Obiskal nas je tudi Rev. M. Bilban iz Eveletha.

Tako se je lepó skončal ta krasni čas za to župnijo. Vsem, ki so se sv. misijona udeležili, ostane v trajnem spominu. Dokler bodo živeli spominjali se bodo teh lepih dni. Ni jim žal in jim nikdar žal ne bode, ako so se potrudili in žrtvovali nekoliko časa in truda. Hvaležni so Bogu in svojemu gorečemu g. župniku, da jim je dal prilžnost udeležiti se ga.

Rojaki ne pozabite čas sv. misijona! Ne pozabite storjenih sklepov, katere ste naredili! Temveč pojdite krepko in pogumno naprej po začetni poti krščanskega življenja.

* * *

Sv. Misijon v Evelethu se je začel 17. oktobra zvečer ob pol osmih. Takoj pri prvi pridigi že je bila cerkev natlačeno polna, kar se malo kje zgodi. Navadno se začne cerkev polniti še le v torek in sredo, posebno pa s četrtkom. V Eveleth je bila pa udeležba skoraj cel teden vedno enaka in sicer vedno jako lepa, kar bodi tukaj v pohvalo Evelethčanov posebno omenjeno.

Eleveth je podoben mestu Ely. Kazi ga samo razorana okolica. Železna ruda je namreč bila takoj na vrhu, da ni bilo treba posebno globokih rovov kopati, temveč so kopali kar od vrha. Tako so v celi okolici izvotlili več sto črevljev globoke kotline, kar seveda kazi okolico. Seveda se na to nihče ne ozira, kajti, kaj pomaga kraju lepa okolica, ako pa ni dovolj kruha. Tudi Eleveth je moderno, sražno in popolnoma simetrično urejeno mesto. Ravne ulice, vse enako široke, enako tlakane, skoraj kakor štirokotniki razdeljene, hišice z malimi vrtički, krasna javna občinska poslopja, šole i. t. d. dela tudi Eveleth prijazno mestece, da se za par dni vsakemu priljubi. Ena izmej najlepših poslopij je slovenska cerkev sv. Družine, katero je sezidal sedanji g. župnik Bilban.

Mesto Eveleth leži sredi med Chisholmom in Gilbertom, in ima krasno prihodnost.

Prebivalstvo mesta Eveleth je bolj mešano kakor v Ely in tudi Slovencev nima toliko kakor jih ima Ely. Vendar jih je glede števila morda več, kakor kake druge narodnosti.

Slovenska župnija v Evelethu je jako lepo urejena in se ji vidi spretna roka skrbnega voditelja, Rev. M. Bilbana. Kar posebno preseneči, je, veliko število vernikov med tednom pri sv. maši, posebno pa otrok. Vsako jutro imate par sto otrok pri sv. maši. S knjigami pod pazduho ti jo primahajo ti junaki in junakinje v jako lepem redu in jako spodbudno k sv. maši, kjer se v resnici zgledno obnašajo.

Tudi naselbina Eveleth ni stara. Še pred kakimi 15 leti morda ni bilo več kot par hiš, kjer je sedaj lepo mesto. G. župnik Bilban je bil preje župnik v bližnji Virginiji, ki je starejša naselbina, kakor pa Eveleth in ako prav vem, je Virginija sredšče county-a.

Iz Virginije se je pa razvil Eveleth, kjer so se najprej zlasti Slovenci pridno naseljevali. Ker je bilo v Evelethu veliko več Slovencev, kakor v Virginiji, in se je v Virginiji čutila potreba posebne Irske župnije in pozneje tudi Poljske, in je g. Bilban videl, da je slovenska prihodnost le v Evelethu, žrtvoval se je in začel delovati med Slovenci v Evelethu. Vspéh njegovega požrtvovalnega delovanja je lepo urejena župnija in krasna cerkev, na katero so lahko ponosni Evelethčani, ki je gotovo ena izmed najlepših slovenskih cerkva za Calumetsko in Jolietsko.

Sv. misijon se je izvršil z jako lepim vspehom. Le male rojakov je ostalo, ki bi se ne bili udeležili sv. zakramentov za čas sv. misijona.

Posebno bode ostal v spominu četrtek večer in sobota večer. V soboto večer je vstanovil g. misijonar, kot spomin na ta sv. misijon materino društvo Žalostne matere božje h kateremu je takoj pristopilo nad 150 mater, kar se še ni zgodilo na nobenem drugem slovenskem misijonu.

Med misijonom se je zgodila tudi nesreča, ki bi lahko stala več človeških življenj naših rojakov. V tako zvani "Kurji Vasi"

"Chicken town" živi dobra slovenska družina Peternel, katerega imenujejo Angleži "Župana kurje Vasi" radi vpliva, ki ga vživa med svojimi rojaki. Iz neznanega uzroka je nekdo podložil neko noč pod hišo velik kos dinamita, ki se je z velikanskim pokom razpočil in skoraj polovico hiše odnesel v zrak. Le kakor po čudežu se je rešila družina, da nihče ni bil ubit. Prestali so samo smrtni strah, tako da so vsi oboleli.

Sv. misijon se je skončal v nedeljo 24. oktobra zvečer jako slovesno. In marsikaka solza se je utrenila ta večer iz hvaležnosti za to veliko milost.

Pri spovedanju so pridno pomagali Rev. Simon Lampe O. S. B., ki je posebno goreče cele dolge ure predsedal neutrudljivo v spovednici in za kar mu bodi tem potom izrečena posebno srčna hvala in zahvala, Bog mu bode pa plačal! Več dni je pomagal tudi Rev. John Schiffrer župnik iz Chisholma, in Rev. A. Kastigar, župnik iz Gilberta. Vsem gg. srčna hvala za trud.

Dal Bog, da bi tudi sv. misijon v Evelethu obrodil stoteren sad krščanskega življenja in pomagal dobrim našim rojakom, da bi ostali stanovitni v sv. veri in v čednostnem življenju, ki edino more osrečiti človeka v življenju in v smrti.

Č. g. župnik Bilban, pa naj ima sladko zavest, da je storil veliko dobro delo na svojem ljudstvu s tem sv. misijonom.

Lorain, O.

"Ave Maria", Brooklyn, N. Y.

Dragi gospod urednik:—

Ker ste bili že mnogokrat tako dobri, da ste priobčili naše dopise, zagotovljeni smo, da boste to tudi sedaj storili. Večkrat se spominjamo, kako ste bili prijazni do nas, ko ste nas pred nekaj tedni obiskali. Oh, kako ste nas iznenadili. Prosim, pridite zopet nas obiskat!

Kakor Vam je že gotovo znano, smo dobili tukaj novega dušnega pastirja, Rev. Josipa Skur. Nemoremo Vam povedati, kako jih imamo radi. Oni so tako dobri do nas!!

Rev. Mat. Bilban. Eveleth, Minn.

Vsaki dan pridejo v šolo ali za verouk ali pa, da vidijo, koliko znamo v drugih predmetih, ali pa, če nimajo dosti časa, pridejo samo par minut, da nas vidijo in mi njih. Če jih ni kateri dan v šolo, oh, kako smo žalostni!!

Vsi farani jih tudi zelo spoštujejo in ljubijo. Četudi so tukaj samo par tednov, so že obiskali vse družine v fari in obenem pobrali pol mesečno kolekto, katera je znašala čez dve sto dolarjev. Lepa svota, za pol mesečno kolekto, kaj ne, gospod urednik?!

Okoli božiča bomo imeli igro. Tudi dekleta, katera so že iz šole, bodo igrale. Ime igre je, — "Dolores", ki je poslovenjena iz angeleškega. Je zelo krasna igra in upamo, da se bodo farani v obilnem številu udeležili te prireditve. Torej že sedaj, dragi stariši, sorodniki in prijatelji, Vas lepo vabimo, da pridite k igri, zagotovimo Vam, da Vam ne bode žal, če pridete.

Ker nočemo Vam vzeti preveč prostora v listu "Ave Maria", hočemo nehati. Lepo se Vam zahvalimo za vse nam že skaza-

ne dobrote, ter Vam voščimo vesele božične praznike in srečno novo leto., Vam dragi gospod urednik, našemo ljubemu dušnemu pastirju. Rev. Jos. Skur, našim dragim starišem in vsem drugim prijateljem. Mary Ambrozic — v imenu 7 in 8 razreda.

—o—

Pueblo, Colo. — Z veseljem smo videli naš prvi dopis v “Ave Mariji”. Zdaj imamo jako žalostne novice. Dne 18. oktobra so umrli častiti gospod Mihael Rank. O. S. B.

Oni so bili župnik v Ordway, Colo., kakih deset let in so bili bolehní ves čas svojega življenja. Tudi so zelo dosti dobrega storili v svojem življenju. Umrli so v tukajšni bolnišnici in “Requiem” se je pel v naši cerkvi “Marije Pomagaj.” Potem je bilo truplo poslano v “Atchison Kansas” kjer je bil njih samostanski dom. Dne 21. oktobra je umrla sestra Leokadia O. S. B. Bolna je bila samo enih par dni.

Ta sestra je bila iz med treh sestra, ki so v Pueblo, Colo. prišle v začetku naše župnije, in je učila v naši šoli štirinajst let. Ko se je nova župnija sv. Antona začela je tam učila zadnje štiri leta.

Nihče ni pričakoval tako zgodnje smrti, zato ker je bila tako delavna in neutrudljiva. Učila je še zadnji dan, pred smrtjo.

“Requiem” se je pel v naši cerkvi in v slovaški, potem je bilo truplo poslano v Canon City, Colo.

V njenem življenju je storila sestra veliko dobrega in njen spomin bo živel vedno.

Štirideset urna pobožnost se bo začela v naši cerkvi 26 novembra in bo tri dni, v petek, soboto in nedeljo.

Ta čas pridejo častiti gospod Judnič, iz Leadville, Colo. S tombolo smo imeli dober uspeh in ljudje se se jako zanimali in so dobili lepe dobitke.

Mary Zobec.

—o—

REV. J. SOLNCE UMRL.

In zopet je zapel mrtvaški zvon, ko je zaprl svoje trudne oči Adamov. sin, duhovnik po stanu, naš iskreno ljubljeni rojak

Rev. J. Solnce ter legel k večnemu počitku.

Daj mu Gospod večni mir in pokoj in naj mu sveti večna luč!

Ko stojimo ob svežem grobu tega plemenitega moža, pride nam nehote v spomin začetek našega lista “Ave Maria”. Izšla je prva številka in razposlali smo jo v 3 tisoč iztisih najprej vsem slov. duhovnikom in potem vsem rojakom, kolikor smo mogli najti naslovov. List je odšel. S težkim in utripajočim srcem smo čakali, kakšen bode odmev ameriške slovenske javnosti, zlasti, kaj bo rekla na to naša slov. duhovščina.

Čakamo en teden, čakamo dva, čakamo tri. Nekaj rojakov se je oglasilo. — slovenskih duhovnikov — nobeden. Bolelo nas je srce. Čerti teden pa pride pismo iz St. Paula, Minn. — pisal ga je rajniki g. Solnce.

Z utripajočim srcem smo ga odprli, kaj bode pisal? Razprostrl se je pred nami list, poln krasnih in navduševnalnih besed in ček za \$10.00.

Kako so nas pokrepile njegove bodrilne besede! Tako smo šli na delo za drugo številko.

Za to pa “Ave Maria” plaka ob tem svežem grobu prerano nam umrlega prijatelja in dobrotnika. Čel čas je bil naš zvest prijatelj, cel čas nas je bodril in navduševal in tudi znatno podpiral. \$5.00 je bila njegova navadna naročnina za eno leto skozi več let.

Kaj čuda, da je tudi na pragu smrti mislil na nas. Dober teden pred svojo smrtjo nam je po svojem kapelanu poslal naročnino za tri leta naprej, do leta 1918.

Solze nam kapajo z oči, ko pišemo posmrtnico temu blagemu možu, kajti le malo imamo dobrotnikov, ki bi nam bili tako naklonjeni, kakor nam je bil č. g. Solnce.

Več o Rev. Solnce bodemo priobčili v prihodnji številki.

Za danes tega blagega dobrotnika vsem našim naročnikom priporočamo v pobožno molitev in mu želimo večni mir in pokoj! Čast njegovemu spominu!

V Gilbert, Minn. so dobili novega g. župnika v osebi Rev. A. Kastigarja. 31. oktobra letos je bil slovesno blagoslovljen nov križev pot, ki silno lepo kraji našo že itak lepo cerkvico. Blagoslov je izvršil sam gospod župnik, Rev. A. Kastigar. Križev pot stane \$675.00 in je krasno delo.

—o—

Hesperia, Minn. — "... Naj tudi jaz izrazim svoje mnejo o "Zvezi kat. Slovencev." Ta Zveza, v kolikor sem do sedaj čital o nji v Amerikanskem Slovencu in v Ave Maria, nam je skrajno potrebna in je samo škoda, da naši č. gospodje niso na kaj takega mislili že pred 20 leti. Koliko naših rojakov bi se ohranilo na poti poštenja in vere po taki Zvezi. Tako pa moramo vsi priznati, da so se premalo brigali za slovenski narod ti, ki so imeli na sebi dolžnost zanj skrbeti. Čudno res, da se tudi sedaj še ne morejo zjediniti, da bi složno šli na tako delo, ko lahko vidijo, koliko škode je že naredila med narodom dosedanja naša mlačnost in zaspanost. — Zato jaz mislim, združite se najprve Vi, ki ste voditelji naroda, Vi, ki imate že po svojem stanu določnost v slogi in edinosti delovati za blagor bližnjega in za ohranitev sv. vere. Eden ali dva ne moreta veliko storiti. Le v slogi je moč in da eden drugega spodbuja k dobremu in mu pomaga. Dobra stvar ima dosti nasprotnikov. Zato se je pa treba s toliko večjo odločnostjo in močjo poprijeti in Bog bode pomagal.

Srčen pozdrav pošiljam vsem čitateljem Ave Maria. Ostanime zvesti temu krasnemu listu in ga širimo vsak med svojimi prijatelji in znanci.

Marko Bluth.

—o—

Vse cenjene naročnike Ave Maria prosimo naj se spomnijo "Zveze kat. Slovencev," ko pošiljajo svojo naročnino. — Dragi naročniki, bodimo mi, naročniki Ave Maria, prvi ki se bomo vsi oklenili na nove "Zveze Kat. Slov.!" in jo postavili na noge! Pridenite 25 cent. k naročnini pa boste sprejeti še v "Zvezo." — Poka-

žimo mi drugim rojakom, kaj je dolžnost pravega katoliškega Slovenca. Ne dremati in spati, temveč delati in žrtvovati moramo vsi.

Vse dopisnike glede "Zveze Kat. Slovencev" prosim, da blagovole potrpeti; vse bo prišlo na vrsto, vsem bodem odgovoril.

Tajnik.

—o—

Eveleth, Minn. — Naš zastopnik g. Učar iz Gilberta nam piše: "Gospod urednik: Naznanjam Vam žalostno novico, namreč to, da sem obiskal v nedeljo dne 24. oktobra v Evelethu svoje rojake. **Odprl sem štiridest hiš, pa sem dobil samo enega naročnika in še tega samo za pol leta...** . . . Rojaki v Evelethu, kaj pravite vi k temu? —

Ely, Minn. — Prosim priobčite sledeče vrstice v našem priljubljenem listu "Ave Maria":

Iz mnogih naselbin vidim razne dopise, v katerih rojaki poročajo razna poročila, iz katerih se vidi, da je tudi v Ameriki naše ljudstvo verno in udano cerkvi, ter da spoštuje svoje duhovnike. Tudi v naši naselbini nismo slabši, kakor so drugi. — Dokaz je naša lepa cerkev. Lansko leto je bila prebarvana, streha prenovljena, cementne stopnice in tlak je bil narejen. — Letos je bila pa popolnoma prenovljena znotraj, tako da je gotovo ena izmed najlepših slovenskih cerkva.

Meseca avgusta je pristopilo nad dvesto otrok k prvem sv. obhajilu in de 17. oktobra je bilo pa skoraj tristo birmanih.

Kaj pa sv. misijon? Naj tudi o tem na kratko poročam.

V nedeljo 10. oktobra je bil prvi misijonski govor. Cerkev je bila vedno polna ljudstva, tako da je vselej primanjkovalo prostora, dasi je cerkev jako prostorna. Kdor je le enkrat slišal misijonsko pridigo, potrudil se je, da jo je slišal vsak dan. Mnogokrat je g. misijonar v svojih govori privabil solze v oči, včasih smo se pa tudi zasmjeli, ko je kaka šaljiva padla. Videl si rojake, ki že leta in leta niso več opravljali svojih verskih dolžnosti, v tem

misijonskem času si jih pa videl iti k sv. zakramentom s skesanim srcem, ko so se po dolgih letih zopet spravili s svojim Bogom. Spovedovali so vedno trije spovedniki, tako da je lahko vsakdo opravil svojo dolžnost. Slišal sem rojaka, ki je preje rekel: "Kaj misijon! Saj vem, kaj je?" Vse skupaj nič!" Potem sem pa prav tistega rojaka videl, ko je pobožno pristopil k obhajnilni mizi in sprejel po dolgih letih zopet Kristusa v svoje srce.

Kaj pa petek? O to je bilo pa zanimivo! Gospod misijonar je med drugim tudi opominjal rojake, naj držijo petek, kajti v Ameriki ni za petke dana nobena polajšava. Naj človek tudi težko dela, mesa ni ma pravice jesti. Mi možki smo obljubili, da ne bomo zahtevali od gospodinj, kakor do sedaj, da bi nam kuhale meso v petkih, gospodinje so pa obljubile, da ga nikdar in pod nobenim pogojem in nikomur kuhale ne bode. Sedaj po misijonu se mora povedati v čast našim ženam, da se pridno drže tega in upamo, da se bodo tudi v prihodnje. Gotovo nikdar nobena ne bode več pozabila na besede misijonarjeve: "Pa ne bom! Pa ne bom! Pa ne bom!"

Naj še omenim, da tolike udeležbe ni nihče pričakoval. Sam naš prečastiti g. Msgr. J. F. Buh triinosemdesetletni starček je rekel, da ga v srce veseli, da je videl toliko udeležbo.

Upajmo, da opomini in prošje g. misijonarja ostaneje zapisane nam vsem v srcu. Da! Bog!

Dne 17. okt. je bila pa birma, katero je delil rojak mil. g. škof Trobec. Bilo je res nekaj izvanrednega: Sv. misijon in ob sklepu pa birma, katero je delil rojak med rojaki.

Za vse to smo pa dolžni hvaležnost našemu preč. Msgr. Buhu. Častiti g. župnik se je veliko trudil, da se je vse tako lepo izvršilo. Naj Vas Bog ohrani med nami še dolga dolga leta!

Vi, č. g. misijonar, Rev. K. Zakrajšek, nam pa ostanete v vednem spominu. Naj Vas Bog in Marija podpirata v Vašem trudapolnem misijonskem delovanju. Kakor Vi nam ob sklepu misijona, tako tudi mi vam kličemo naš iskreni "Z Bogom!"

"Ave Maria" ima v Ely precejšnje število naročnikov in želeli bi bilo samo, da bi se število še podvojilo in potrojilo. Elyčani, naredimo našemu nepozabnemu g. misijonarju to veselje in naročimo se vsi na "Ave Maria" in s tem pokažimo, da smo razumeli njegove besede, ko nam je govoril od dolžnosti, katero imamo, da podpiramo dobre liste.

Vsem naročnikom "Ave Maria" pošiljam iz mrzle Minn. iskrene pozdrave tebi, "Ave Maria," želim pa obilo naročnikov, zlati med nami v naši okolici.

Ludvik Perušek.

8 slovenskih šolskih sester je prišlo minuli mesec iz Maribora v Ameriko, da bodo prevzele lahko tudi večje slovenske šole po Ameriki. Seveda se bodo morale par let na to pripravljati, da bodo dobile ameriškega duha in znanje angleščine. Novim sestram želimo obilo vspeha v novem svetu. Koliko lahko šolske sestre storijo za svoj narod v Ameriki, kaže Joliet in Lorain. Te dve šoli lahko postavimo za vzgled vsem drugim. Č. sestre v teh dveh šolah niso samo učiteljice, temveč tudi navdušene delavke za narod in ohranjenje narodnega čuta. Koliko so storile Jolietske frančiškanke ali Loraanske Notre Dame sestre tudi za naš list! Kako pridno in požrtvovalno nam pomagajo pri našem težkem delu! Tega bi si želeli pri naših sestrah tudi po drugih slovenskih župnijskih šolah. Kajti, ako hočemo, da bodo dobili naši otroci angleškega ali irskega duha, čemu nam slovenske šole.

Slovenske župnijske šole morajo v resnici vsaj po duhu biti tudi slovenske, drugače nimajo pomena.

Novodošlim sestram naš prisrčni: dobrodošle!

Glasilu K. S. K. J. je priobčilo iz urada Duhovnega vodje kratek opomin društvom glede uradnikov, kakšne si naj društva izvolijo za prihodnje leto.

Oglas se glasi:

IZ URADA DUHOVNEGA VODJE K. S. K. J.

Vsem društvom K. S. K. J. na znanje!
V mesecu decembru je volitev za odbornike vseh društev K. S. K. J.

Jaz, podpisani duhovni vodja K. S. K. J. opozarjam v našem glasilu vse člane in članice vseh naših društev, naj se polno odgovorno udeležijo teh sej, da boste za prihodnje leto 1916. izbrali in izbrale najboljše odbornike in odbornice.

Kot duhovnega vodjo K. S. K. J. me pa naše sveta dolžnost, da Vam vsem bratom in sestram, združenim pod praporom naše slavne K. S. K. J. naročam tole:

Izberite si za odbornike, ali odbornice praktične katoliške može, ali fante, in žene ali dekleta!

Zakaj? Naša K. S. K. J. je katoliška, in vsak član, ali članica mora verovati v nauke svete katoliške vere in živeti po njih!

Žalibog, da so se že med nas utihotapili ljudje, ki se štejejo za naše **brate in sestre**, v resnici pa je njih srce — daleč od nas!

Jaz rečem, da kdor ni z nami, ta je zoper nas!

K. S. K. J. — naša dobra mati, — je do danes še največ dobrega storila — pomoč revnemu delavskemu stanu v Ameriki, ali za naš ubogi slovenski narod.

Nerad bi doživel dan, ko bi se na konvencijah razpravljalo o verskem značaju naše K. S. K. J., kajti versko vprašanje sploh ne sme spadati med druga vprašanja, ki se morajo reševati na naših počasnih konvencijah. Katoličan si pristopil, katoličan ostani!

Zato Vam vsem bratom in sestram K. S. K. J. naročam in Vas prosim:

Volite v odbore vedno dobre katoličane in katoličanke, in mir Kristusov bo vladal med nami!

Bratsko predložil v odobritev predsedniku K. S. K. J. — bratu Paul Schneller-ju

Rev. Jakob Černe,

duhovni vodja K. S. K. J.

Naš list se tem potem kar najiskreneje zahvaljuje č. g. duhovnemu vodju. Tak opomin bi bil na mestu že pred leti in sicer ne samo opomin temveč tudi skrb, da se bode po tem ravnalo. Za božjo voljo, kaka nesmiselnj pa je društvo, ki ima svetnikovo ime, nosi svetnikovo podobo na svo-

ji zastavi, ima pri vseh svojih uradnih napisih besedice "katoliško", spada v "kat." jednoto, pa so že uradniki društva sami odpadniki in proti verski fanatiki in zagrizenci. Ali si morete misliti večje nesmisli? To je ravno tako, kakor bi na prostožidarski tempelj napisal "Katoliška cerkev sv. Jožefa". Kdor noče biti katoličan, kaj ima opraviti v kat. društvih? S takim kar na kratko ven iz društva in ven iz jednote! Katoliška društva so za katoličane in one, ki hočejo katoličani tudi ostati. Za prostožidarje so pa prostožidarske lože, za naše ta-rdeče so pa naše rdeče jednote.

Našim naročnikom prav resno pokladamo na srce, naj bodo prvi, ki bodo v svojih društvih skrbeli za to, da se bode ta oklic našega blagega g. duhovnega vodje vestno in natanjčno spolnjeval. Odločno se uprite kandidaturi vsakega člana, ki ni praktičen katoličan, pa naj ima še večji jezik in naj je še bolj surov, ali naj ima še več privržencev za seboj. Mi, katoliški udje sami, naša zaspanost in mevžarija, bode kriva, ako se bode v Jednoto uselil drugi duh, kakor pravi kat. duh.

G. duhovnemu vodju se pa še enkrat srčno zahvaljujemo za ta oklic, ki bode marsikakega zaspanca prebudil in mu dal pogum, da se bode postavil pod robu, onim, ki prav za prav v Jednoto in v društvo niti ne bi smeli spadali.

Clevelandska Amerika je jako globoko padla, postala je glasilo protestantovske ali metodistovske odpadniške gonje proti katoliški cerkvi. Kdor Clevelandskih Slovencev je do sedaj še dvomil o poštenosti tega lista, ta naj vzame v roke samo štev. 94. iz 23. novembra letos in naj bere na drugi strani v drugi koloni dopis ki je podpisan z "Rev. Jos. Wolf". Tu ima jasen dokaz, kak list je ta "Clevelandska" Amerika! Toraj nekaki "Rev" — so postali sotrudniki Clev. Amerike! No, častitamo!

Da, wolf — volk je ta list, kar smo trdili že pred leti. Prišel je sicer v ovčji obleki med Clevelandske Slovence, znotraj je bil pa že takrat zgrabljiv volk, kar

se je zadnje leta pokazal. Ko se je najedel, je vrgel ovčjo obleko od sebe in se pokazal, kaj je v resnici.

Clevelandski Slovenci sedaj ste na jasnem, od kod dobiva Pirček podpore in v čegavo službo je stopil. Najbrže ne bode dolgo ko bomo čitali podpis "Rev." Lojze Pirc! Jej, jej, g. Pirc, ali je mogoče, da to dela tisti nekdanj pobožni mladenič z imenom Pirc, ki je še pred malo leti hodil okrog Jezuitov in vžival duhovsko podporo, da je to tisti Pirc, ki ima doma v Ljubljani tako dobro, verno in blago mater?

Da, da! Rev. Wolf — volk, pravi volk!

V tem dopisu piše ta "Rev." Wolf volk: "Mnogokrat ste že slišali duhovna pridigati: Vi ne glejte na nas duhovnike, kaj mi delamo in kako živimo ampak vi le poslušajte nas."

"Rev. Wolf", kdaj ste slišali še to pridigati? Vprašajte svoje "vernike" naj Vam dokažejo, kdaj je še kak kat. duhovnik pridigal, da naj nas svet samo poslušaja? Mogoče je, da bi kedaj kak odpadnik ali kak duhovnik, ki je na tem, da odpade, izpustil te besede. To je mogoče! Toda vsak kristjan pa ve, da kat. cerkev zahteva od svoje duhovščine bolj čisto, bolj sveto življenje, kakor od svetnih ljudi, da zahteva, da žive zgledno, tako da je njih življenje samo najlepši nauk. Vsak kristjan tudi ve, da večina naše duhovščine živi v resnici duhovsko zgledno življenje. Da se pa najdejo med duhovniki tudi možje alla "Rev. Volk", ki so najbrže nosili kedaj ovratnik zadaj zapet, pa so pozabili na vse svoje prisege in začeli grdo živeti, je umljivo, in to vemo vsi in vsi obžalujemo. S tem pa ni ovržena dolžnost duhovnikova živeti sveto in s svetim življenjem učiti svoj narod in ga navduševati za krščansko življenje. Gorje svetu radi pohujšanja, velja zlasti slabemu duhovniku. "Bolje bi mu bilo, da bi se mu mlinski kamen na vrat obesil in bi se potopil v globočino morja"... Tudi se še ne more trditi, da splošno duhovniki tako ravnaajo. Tudi besedica "mnogokrat" je popolnoma krivična. Jaz na pr. sem že tisoče pridig slišal, toda v celem svojem

življenju se ne spominjam, da bi kdaj slišal kakega duhovnika pridigati tako, kakor trdi "Rev. Wolf". Prosimo vse čitatelje, da nam vsak sporoči na dopisnici, kdor je v svojem življenju vsaj enkrat slišal duhovnika tako pridigati in kdaj je bilo to in kako je bilo temu duhovniku ime. Bomo videli koliko izmed tritisoč naših naročnikov je slišalo duhovnike tako pridigati.

Dalje kaže ta dopis tudi kako neumne pojme ima o duhovskem celibatu ta "dičnik" "Rev. Wolf". Rev. Wolf! Vi metodovski, protestantovski, episkopalni, kalvinski in kar je še enakih "Rev." imate pravico se ženiti. Toda statistika kaže, da je med vami 95% več škandalov, da minister uide z svojo pevko, ko zapelje to ali ono svojo župljansko, kakor pa med kat. duhovščine, kjer je celibat zapovedan.

Polej tega pa sv. cerkev nikogar ne sili, da naj bode duhovnik. Vsak mora prositi in spolniti težke pogoje, predno je sprejet v semenišče, še bolj pa, predno je posvečen. Mladeniču najmanj 4 leta profesorji in razni vzgojitelji kažejo težave duhovskega stanu, kažejo dolžnost celibata, ga opozarjajo na težave te zapovedi, da naj dobro premisli, ako jo bode mogel držati, ako se bode hotel bojevati proti poželenju. Še le ko 4 leta vstraja v semenišču, ko ga skozi in skozi preizkusijo, ko se mladenič popolnoma sam prostovoljno odloči, da hoče nastopiti to težko pot, še le potem ga škof posveti. Torej se nikomur ne zgodi krivica. Sicer bomo pa poiskali natanjčno statistiko o "morali" kat. duhovnikov in o morali ministrov in bomo videli, kje večja moralala.

Katoliški Slovenci ki imate naročen ta list ali ki ga berete, sedaj pa ni več dvoma, kaj imate storiti, kaj je Vaša dolžnost. Ako vidite enkrat urednika lista v družbi takih "Rev." potem se je treba odločiti, ali hočete podpirati še nadalje našega modernega slovenskega Lutra ali ostate zvesti svoje veri in cerkvi. Zapomnite si pa: Kdor ni z Vami, je zoper Vas!